

■ 26 Şubat
2016 Cuma
■ Sayı: 21
■ 3 TL

HAFTALIK
SİYASİ DERGİ

**BOYUN
EGME**

Cansel, kadın düşmanlığı ve pembe taksiler...

“Kadın erkek eşit değildir” diyen Erdoğan ve AKP iktidarının gericiliği, “öğretmenle ilişkisi varmış”, “gece vakti sokakta ne işi varmış” sözleriyle saldırıya uğrayan kadının suçlu çıkarılmaya çalışıldığı bir karanlık yaratmış durumda.

GENÇLİK YOBAZLARI KOVALIYOR

ESNEK ÇALIŞMA VE 'KÖLELİK' | HÜKÜMETİN 'FON' KARNESİ | AB ÇATIRDARKEN ÜZERİMİZE
DÜŞEN KANLI GÖLGELER | SURİYE'DE ATEŞKES DANSI | KÜRESEL SİLAHLANMA ARTIYOR

GERİCİLİK AKP'NİN ZAYIF TARAFI MI?

AKP'nin IŞİD bağlantıları, Ortadoğu'da kanlı bir dinci gücün kışkırtılan tüm bataklıklarda güç kazanmasına katkıları, bölgesel bir İslamist siyaseti, yeri geldiğinde güçlü müttefiklerine rağmen, güdebilmesi...

Bunlar ortada.

Muhalefet bunları AKP'nin büyük açıkları olarak görüyor. Kürt siyaseti de, CHP de, AKP'nin "ılımlı olmayan İslamı"nın onun sonunu getireceğini varsayıyor. Suriye'de IŞİD ve El Nusra gibi güçleri uzun süre açıktan destekleyen AKP'nin yeni dengelerle birlikte sendelediği varsayılıyor. Bu yaklaşıma bakılırsa dünya İslamı yumuşatmaya çalışırken, AKP radikal olanda ısrar ediyor. Ve bu yüzden onu iktidara taşıyan desteği kaybediyor.

Muhalefetin kendine görev edindiği iş de buna göre şekilleniyor. AKP'nin manevraları engellenecek, Suriye'de işlediği savaş suçları toptan "IŞİD'e verilen desteğe" indirgenecek... "Gerçek İslam bu değil" ile komşu olan "ılımlı İslam bu değil" tespiti yayılacak.

Garip ama gerçek, bu şekilde uluslararası siyasette pek güzel sıkışan AKP, içerde sıkışmıyor. Üstelik AKP'nin ölçsüz ve sınırsız gericiliğinin asıl tehdit oluşturduğu ülke Türkiye olduğu halde...

IŞİD'e verdiği desteği Suriye'de unutmak o kadar da zor değil aslında. Dengeler değişir, AKP eliyle palazlandırılmış güçler Rusya eliyle ezilir. AKP'yi Suriye'den uzak tutmak yeterli olabilir. Oysa sonucun Türkiye'ye yansması farklıdır. Suriye'ye cihada yollanmış kanla doymaya alıştırılmış bir katil sürüsü, şimdi ülkeye geri dolacaktır. Bu gerçek, dışarda sıkışan, ABD'nin gözünden düşen AKP'yi içerde de sıkıştırmıyor.

Nedeni basit. Çünkü gericilik içerde AKP'nin güç kaynağı. Gözünü karartıp İslam Devleti'ni tanklarla silahlandıran AKP'yi hemen tokatlayan güçler, Türkiye'yi bir İslam devleti haline getirmesini heyecanla izleyebiliyor. Ve AKP gericiliğinin gazına bastıkça ülkeyi yönetme yeteneği azalmayıp artıyor. Dinci politikalarının toplumda yanılmayı ve kamplaşmayı derinleştirdiği, huzursuzluk yarattığı yıllar geride kaldı. Bunun nedeni de basit. Duvara doğru tam gaz ilerleyen çılgın şoförümüzü her seferinde duvarı geri çekerek kurtaran birileri çıkıyor.

Bu nedenle AKP'nin "aşırılıkları" bölge siyasetinde onu kendi kazdığı çukurlara iterken, ülke siyasetinde küçük manevralarla koruduğu gücünün kaynağı oluyor. AKP gericiliği ile hesaplaşmak yerine, fırsatçılık yapanlar bu gücün tazelenmesine katkıda bulunuyor. Gericilikte aşırıya kaçtığı için artık ürkütücü hale geldiği görülen AKP'ye ılımlılıkta rakip olmaya kalkanlar, gericiliğe değil, bunda aşırıya kaçılmasına muhalefet edenler, AKP'ye güç kazandırıyor. Aşırıya kaçmaktan sakınmadığı gericiliği AKP'yi yalnızlaştırmıyor. Tersine güçlendiriyor. Rakibinin zayıf yanını bulma mantığı ile AKP'nin "aşırı İslamcılığının" karşısına bir tür uzlaşma, ılımlı İslama uygunlukla çıkanlar, bu güç kaynağını pekiştiriyor.

Kolay lokma yok. Emek yoksa yemek yok. Gericilikle hesaplaşılacak. AKP'nin gücü elinden alınacak. Yobazlığı AKP'nin sonunu getirecekse, ona cesaret veren gericilik toptan zayıflatılacak. Bu yapılmadığında, gericiliği, içerde AKP'nin zayıf değil güçlü yanı olmaya devam edecek.

 KOMÜNİST PARTİ

GERİCİLİĞE KARŞI AYDINLANMA HAREKETİ

AKP iktidarında Türkiye bir İslam Devleti olma yolunda hızla ilerliyor. Ülkemizi dinsel kurallarla yönetmeye kararlı bu iktidar eğitimi ve hukuku din temellerine dayandırmaya, toplumsal yaşamı din kurallarına göre düzenlemeye ve dini siyasete egemen kılmaya çalışıyor.

Türkiye'nin bir İslam Devleti olarak ilan edilmesine ramak kalmıştır.

İslam Devleti projesi, emeğin azgınca sömürsü, doğanın yok edilmesi, iktidar partisinin dinci zihniyetine aykırı tüm fikirlerin ezilmesi, kadınlara dönük ayrımcılık ve eşitsizliklerin derinleşmesiyle iyice belirginleşmiştir. Tarihsel kazanımların tümü yok edilip, bellekten silinerek karşı devrim tamamlanmış olacaktır.

AKP bu yolda kararlı ve tutarlı bir biçimde ilerlerken meclisteki muhalif partiler kabul edilemez bir aymazlıkla bunu izlemekte, hatta din söylemi ve sembollerini kendi çalışmalarında da kullanarak bu süreci hızlandırmaktadır. Parlamentoda laikliği savunan tek bir parti bulunmamaktadır.

Tehlike büyük, görev acildir.

"Gericiliğe Karşı Aydınlanma Hareketi" bu göreve taliptir.

Türkiye'de aydınlanma için gericiliğe karşı bir mücadele başlatıyoruz. Bu mücadelede kararlıyız, bu süreci durduracağız. Türkiye'yi bir İslam Devletine çevirmek doğrultusunda atılan her adımı, başlatılan her uygulamayı, hazırlanan her yasayı, çıkartılan her kararnameyi takip edeceğiz. Bunları halkımıza anlatacağız.

İş yerlerimizde, okullarımızda, mahallemizde ve sokağımızda gericiliğe karşı bir direnç öreceğiz. AKP'nin attığı her adıma hem hukuki, hem siyasi yollarla örgütlü bir biçimde

cevap vereceğiz.

Aydınlanma için verdiğimiz mücadelenin, bildik çevrelerce "din düşmanlığı" biçiminde sunulmasına asla sessiz ve tepkisiz kalmayacağız. Laikliği keskin biçimde savunurken; milliyetçi, piyasacı savrulmalara asla izin vermeyeceğiz. Artık salgın halini alan ırkçı, dinci, mezhepçi kışkırtmalara karşı yaşamı savunacağız.

Aydınlanma mücadelesinin, paranın saltanatına ve emperyalizme karşı verilen mücadele ile bir bütün olduğunu biliyoruz. Yerli ve yabancı patronlar sömürü düzenini sürdürmek için dinin toplumsal ve siyasal alanda hakim kılınmasına muhtaçlar. Ülkenin bu noktaya gelmesinde pay sahibi oldukları kesin olan patronlardan laiklik kahramanları üretilmesine izin vermeyeceğiz.

Bir sömürge aydını gibi, ülkemizi AKP'yi iktidara taşıyan emperyalistlere şikâyet etmeyeceğiz, halkımıza gideceğiz ve ısrarla gerçeği anlatacağız.

İmza kampanyalarına sığınıp, günlük yaşamın dışında durmuyoruz, memleketimizin her yanında toplantılar düzenleyerek yüz yüze olmanın benzersiz gücünü inşa edeceğiz.

Biz kimiz?

Yukarıda saptanan kaygıları paylaşan ve buna karşı kayıtsız kalmayı içine sindiremeyen insanlarız.

Yalnız olmayı bir kader gibi dayatanlara, "artık buradan geri dönüş yok" diyenlere inat boyun eğmeyenleriz.

Biz, gericiliğin kader olmadığını bilen, aydınlanmanın kaçınılmaz olduğunu gören ve tek başına olmanın bencillik, hep birlikte olmanın özgürlük olduğuna inananlarız.

Bu çağın geleceği birlikte kurmak için sabırsızlanan Anadolu'nun tüm aydınlık insanlarına!

Hareket adına çağırıyor yapanlar:

Barış Terkoğlu, Enver Aysever, Hüseyin Aygün, Kemal Okuyan, Orhan Gökdemir, Özlem Şen Abay

iletisim@aydinlanmahareketi.org

Cihatçı çeteler okullarda cirit atarken Üniversitelerde aydınlanma mücadelesi yükseliyor

DİNSELLEŞMEYE KARŞI MÜCADELENİN İLK ADIMLARI SAYILABİLECEK OLAN EYLEMLERİN ARDINDAN ÜLKE SATHINDA YAYGIN GERİCİLİĞE KARŞI SOSYALİZM ÜNİVERSİTELERİ'Nİ ÖRGÜTLEYECEK OLAN KOMÜNİST GENÇLİK, ODTÜ VE İTÜ'DEN İŞİD'CI ÇETELERİ KOVMAYA HAZIRLANIYOR.

Toplu yaşama döneminde yürütülen dinselleşme operasyonu üniversite alanında birçok farklı araçla kendini gösteriyor. Ömründe AKP dışında bir iktidar görmemiş üniversite gençliği, eğitim müfredatında yapılan düzenlemelerden akademi kadrosundaki değişikliklere kadar tümüyle karanlık bir üniversiteye hapsedilmeye çalışılıyor.

Ancak gericiğin üniversitede elde ettiği tüm mevzilere rağmen gençliğin verdiği fotoğrafın AKP'nin istediği bir neslin yansması olmaktan epey uzak olduğu ortada. Dahası hukuk alanından sağlığa, kamusal hizmetin tüm aşamalarından siyasetin hakim diline kadar gazına basılan dinselleşme hamlesinin, mevzu bahis üniversiteler olduğunda daha fazlasını hedeflemek zorunda olduğu da açık.

Tam bu noktada üniversitelerin teslim alınmasında son derece işlevsel ve 'radikal' bir araç gittikçe dikkat çekiyor: Cihatçı çete örgütlenmeleri.

Bütünlüklü bir gerici saldırının konusu olan üniversitelerde yaşanan tüm provokasyonları, atılan bütün adımları aynı bütünlükte ele alıp yine bu bütünü gözeterek karşı durmak ise tek çıkar yol gözüküyor.

18-19 Şubat tarihlerinde İstanbul Teknik Üniversitesi ve Boğaziçi Üniversitesi'nde Komünist Gençlik'in düzenlediği eylemlilikler böylesi bir bütünü

ODTÜ mescitlerindeki panolarda, resmi bir topluluk olmayan ODTÜ Mescid Topluluğu'nun afişleri ve "Genel mescid düzeni", "Pano düzeni" başlıklı talimatları da dikkati çekiyor.

gözetiyor.

İTÜ'de "Gençlik Gericiğe Boyun Eğmiyor" başlığıyla yapılan yürüyüş de Boğaziçi Üniversitesi'nde gerçekleştirilen aydınlanma buluşması da bütünlüklü bir ülke ve gelecek projesinin, sosyalist bir Türkiye mücadelesinin rengini taşıyor.

Dinselleşmeye karşı mücadelenin ilk adımları sayılabilecek olan eylemlerin ardından ülke sathında yaygın gericiğe karşı Sosyalizm Üniversiteleri'ni örgütleyecek olan Komünist Gençlik, ODTÜ ve İTÜ'den İŞİD'ci çeteleri kovmaya hazırlanıyor.

ODTÜ VE İTÜ İŞİD SARMALINDA

ODTÜ'de geçtiğimiz dönem yaşanan mescit provokasyonu gündeme gelen üniversitelerdeki İŞİD'ci çete yapılanmaları AKP iktidarının kanatları altında daha yüksekte bir mücadele perdesini araladı.

ODTÜ'de resmi olmayan "ODTÜ Mescid Topluluğu" ismiyle çalışma yapan İŞİD üyeleri, okulda var olan mescitlerde yürüttükleri siyasi faaliyetlere hız

vermiş durumda. Son olarak 2 ODTÜ öğrencisini daha İŞİD'e kattıklarını açıklayan çete göz göre göre cihat çağrılarını yapıyor, üniversitede yeni örgütlenme alanları açmaya çalışıyor.

İŞİD üyeleri ODTÜ mescitlerinde vazalar veriyor, Rakka'ya İŞİD kamplarına öğrenci gönderiyor, bazı öğrenciler Rakka'da eğitim alıp geri dönüyor ve yeni öğrencileri İŞİD katliamlarına katılmak üzere Rakka'ya göndermeye çalışıyor.

Dahası tüm bunları sosyal medya hesaplarından duyuruyor. Son olarak sosyal medya hesabından "Rakka'da 3 ODTÜ'lü" iletilisiyle paylaşılan fotoğraftaki İŞİD üyesi öğrencilerin kimlikleri biliniyor, aynı şahısların "örgütlenme sürecinde" mescit vaazlarında çekilen fotoğrafları elden ele dolaşılıyor...

Geçtiğimiz sene ODTÜ öğrencisi Raşit Tuğral'ın İŞİD'e katılmasıyla başlayan süreç, 2015-2016 eğitim-öğretim yılının başında ODTÜ Mescid Topluluğu üzerinden yaygın propagandaya dönüştü. Yıllardır okulda hiçbir yasal dayanağı olmadan açıktan faaliyet gösteren topluluk farklı gerici öbeklerin örgütlenme

Gericiliğe karşı Sosyalizm Okulları

"Türkiye dinselleşmeye hapsedilebilir mi?" başlığıyla ilk oturumunu 30'dan fazla noktada gerçekleştiren Sosyalizm Okulları bir kez daha yüzlerce liseliyi bir araya getirdi.

Önümüzdeki haftalarda gericiliğe karşı daha fazla şehirde, daha fazla liseliyi buluşturmaya hazırlanan Sosyalizm Okulları'nın yanı sıra üniversiteler de benzer buluşmalara sahne olacak.

Aynı başlıkla yapılacak oturumlarda Türkiye'nin birçok farklı noktasında üniversiteliler gericiliğe karşı aydınlanma buluşmalarını örgütleyecek. Sosyalizm Üniversiteleri'nin tüm ülkede yoğun ilgiyle karşılanması bekleniliyor.

bir engellemeye tabi tutulmazken İTÜ yönetimi, gericiliğe karşı mücadeleye çağıran Komünist Gençlik'i hedef almayı tercih ediyor.

ÖĞRENCİLER İŞİD'İ KOVMAYA HAZIRLANIYOR

Komünist Gençlik de üniversitelerde cihatçıların cirit atması ve doğrudan AKP tarafından bunlara yol verilmesi üzerine, "ODTÜ İŞİD'çilere Boyun Eğmez" başlıklı açıklamasıyla yaklaşık iki hafta sürecek bir kampanyaya başladı.

ODTÜ Mescid Topluluğu'nun kapatılması, İŞİD üyelerinin okul ile bağlarının kesilmesi, cihatçı faaliyetlerin durdurulması taleplerini içeren binlerce dilekçeyi imzaya açan Komünist Gençlik, yüzlerce öğrenci ile ODTÜ Rektörlüğü'ne yürümeye hazırlanıyor.

3 Mart Perşembe günü saat 12:30'da ODTÜ Hazırlık önünden başlayacak yürüyüş öncesi tüm ODTÜ, gericiliğe boyun eğmeyeceğini bir kez daha göstermeye hazırlanıyor. Kantinlerde, yemekhanelerde, dersliklerde, yurtlarda gericiliğe karşı çığ gibi büyüyen dilekçeler konuşuluyor, tartışılıyor, imzalanıyor.

İTÜ'de de Komünist Gençlik gerici çetelere, İŞİD destekli gerici oluşumlara kapıları kapatmaya hazırlanıyor. İTÜ'de gerçekleştirilecek olan aydınlanma buluşması için çalışmaya başlayacak Komünist Gençlik, İTÜ'den İŞİD'çileri kovmak adına kollarını sıvamış durumda

aracı olarak kullanılıyordu. Ancak sene başından itibaren İŞİD'in ODTÜ temsilciliği olarak çalışmaya başlayan topluluk mescitlerde düzenlenen buluşmalarla İŞİD'e katılım çağrılarını yapmaya başladı.

22 Aralık 2015 tarihinde cihatçı öğrencilerin okul öğrencilerini tehdit etmesiyle başlayan provokasyon, İŞİD'çi ODTÜ Mescid Topluluğu'nun şovuna dönüştürülmeye çalışıldı. AKP medyasında geniş yer bulan ve namaz kılan öğrencilere saldırıda bulunduğu yalanıyla servis edilen olayların baş aktörü ise İŞİD'e katılan Raşit Tuğral'ın en yakın "yol arkadaşı" Adem Kocaöz oldu.

ODTÜ Mescid Topluluğu'nun vaizi ve baş provakatorü olan Adem Kocaöz olaydan sonra da okul içerisinde cihat faaliyetleri devam etti. 2 ODTÜ öğrencisinin İŞİD'e katılmasını organize eden çete, resmi makamlarca herhangi bir engellemeyle karşılaşmadı.

Son olarak 14 Şubat'ta @assinjani5 twitter adresinden Raşit Tuğral ve iki kişinin fotoğrafı, "Üç ODTÜ'lü Raqqa'da bir araya geldi" bilgisiyle paylaşıldı. ODTÜ öğrencisi olduğu söylenen iki şahıs yüzleri kapatılmış bir biçimde duyuruldu. Bu haberle birlikte Adem Kocaöz'ün "emir"liğini üstlendiği ODTÜ İŞİD temsilciliği propaganda ve örgütlenme faaliyetlerini hızlandırmaya yöneldi.

İTÜ'DE CİHAT NÖBETİ!

İTÜ'de ise Komünist Gençlik'in gerçekleştirdiği gericiliğe karşı yürüyüşle birlikte benzer bir süreç işledi. İTÜ'de yürütülen gerici karşıtı kampanya esnasında Komünist Gençlik buluşmalarını taciz etmeye çalışan gerici çete 18 Şubat günü İTÜ'de yüzlerce öğrencinin katıldığı Gençlik Gericiliğe Boyun Eğmez yürüyüşünden bir gün sonra "İTÜ Beyan" başlığıyla bir bildiri kaleme aldı. "Komünist Gençlik'in yaptığı gösteriden sonra 'gericilikle savaş' başlığı altında

art arda gösteriler yapacağı aşikârdır" denilen bildiriye Komünist Gençlik'in gericiliğe karşı açtığı bayrağa karşı cihat bayrağı açma çağrısında bulunuldu.

Hemen sonrasında ittihadislam.biz adresinden yapılan açıklamayla Komünist Gençlik çalışmalarından sonra açık çalışma yapma kararı aldıklarını açıklayan cihatçı çete provasyon denemesinde bulundu. 22 Şubat Pazartesi günü sembolik cihat çağrısı yapan afişler asarak başında bekleyen cihatçılar her perşembe günü İTÜ içerisinde cihat toplantıları yapacaklarını duyurdu.

İttihad-ı İslam ismiyle İTÜ'de cihat çağrısıyla çalışma yapan gerici çetenin internet ve sosyal medya hesaplarında ise İŞİD reklam ve görselleri bulunuyor. İŞİD ile bağlantısını saklama gereği görmeyen çetenin okul içerisindeki faaliyetleri okul yönetimi tarafından en küçük

İTÜ'de cihat çağrısı yapan İttihad-ı İslam isimli oluşumun afişleri.

Cansel, kadının düşmanlığı

"KADIN VE ERKEK EŞİT DEĞİLDİR" DİYEN ERDOĞAN VE AKP İKTİDARININ TÜM KURUMLARIYLA TOPLUMA YAYDIĞI GERİCİLİK, "ÖĞRETMENLE GÖNÜL İLİŞKİSİ VARMIŞ", "GECE VAKTİ SOKAKTA NE İŞİ VARMIŞ", "MİNİ ETEK GİYMESYMIŞ" SÖZLERİYLE SALDIRIYA UĞRAYAN KADININ SUÇLU ÇIKARILMAYA ÇALIŞILDIĞI BİR KARANLIK YARATMIŞ DURUMDA.

Kayseri'de öğretmeninin cinsel saldırılarına dayanamayıp intihar eden Cansel, Bağdat Caddesi'nde cinsel saldırıya uğrayan üniversite öğrencisi... Türkiye'nin kadınlar için nasıl bir yer olduğunu herkese hatırlatan iki sarsıcı vahşet!

Saldırıya uğrayan ya da öldürülen kadını suçlu çıkarmaya çalışan karanlığın sorumlusu ise AKP'nin tüm kurumlarıyla tepeden tırnağa yaydığı örgütlü gericilik elbette. Bu gericiliğin toplumsal karşılığı bir yanda saldırganlar olurken diğer tarafta "Öğretmenle gönül ilişkisi varmış", "Gece sokakta ne geziyormuş" ifadeleriyle bu saldırıyı gerekçelendirmeye çalışanlar oluyor. Birileri taciz-tecavüz ediyor, öldürüyor, diğerleri onu aklıyor, gerekçelendiriyor.

CANSEL B. K.

Kayseri'de lise öğrencisi Cansel B. K., matematik öğretmeni Bayram Özcan'ın cinsel saldırılarına dayanamayarak polis babasının beylik tabancasıyla geçtiğimiz hafta içinde intihar etti. Bayram Özcan isimli öğretmen açığa alınarak tutuklandı. Cinsel saldırıdan okul yönetiminin haberdar olduğu ve "okulun adı kirlenmesin" diyerek örtbas etmeye giriştiği ise ailenin çabalarıyla anlaşıldı.

Otopsi raporu henüz çıkmadan Adli Tıp Kurumu'ndan bilgi alan baba, cinsel saldırı bulgularına ulaşıldığını öğrendi. Bunun ardından kızlarının sosyal medya hesaplarını ve telefonunu kontrol eden aile, burada yazılan mesajlara ve Cansel'in arkadaşlarıyla konuştuklarına ulaştı.

Ailenin aktardığına göre Cansel, olayı öğretmenlerine ve arkadaşlarına anlatmış. Cansel, okuldaki matematik öğretmeni Bayram Özcan tarafından cinsel istismara uğradığını birkaç öğretmenine anlatınca okul yönetimi paniklemiş ve bazı öğretmenler, olayın duyulmaması için "önlem" almaya çalışmış.

Öğretmenin bir süredir Cansel'e telefonla da tacizini sürdürdüğü ortaya çıktı.

Ancak skandallar bununla sınırlı kalmadı. Cenazeye gelen bazı öğretmenler, aileden olayı büyütmemesini, okul yönetiminin sadece cinsel saldırıda bulunan öğretmenin yargılanmasını istediğini, olaya okulun dahil edilmemesini talep ettiğini söyledi. Aile ise tecavüzcü öğretmeni savunan öğretmenleri cenaze yerinden kovdu, sürecin peşini bırakmayacaklarını söyledi.

Tüm bunlar yaşanırken Kayseri İl Milli Eğitim Müdürü Bilal Yılmaz Çandıroğlu ise olayın adli vaka olduğunu, savcılığa intikal ettiğini, okul yönetimini açığa aldıktan sonra suç duyurusunda bulunacaklarını söy-

ve pembe taksi

lemekle yetindi. Öte yandan intiharın, polis tutanaklarına “sınav stresine bağlı intihar” şeklinde geçtiği iddia edildi.

Yakın zamanda gündeme gelen cinsel saldırılardan biri de İstanbul Bağdat Caddesi’nde yaşanmış, üniversite öğrencisi 19 yaşındaki E.F.B., evine yaklaştığı sırada cinsel saldırıya uğramıştı. Olayın bu kadar merkezi bir yerde gerçekleşmesi, saldırı sonrasında adeta tecavüzcüyü savunanların ortaya çıkması hayli gündem olmuştu.

NEDEN?

Yakın zamanlardaki bu iki vahşet her gün kadın cinayetlerinin yaşandığı ülkemizden yalnızca iki örnek. 2015 yılında 114 kadının öldürüldüğü, sayısız saldırının yaşandığı AKP Türkiye’sinin, kadınlar için yaşanması gittikçe daha zor bir ülke haline geldiği ortada.

İktidarının kadının toplumsal yaşamındaki varlığını sorgulatan, kadınları eve hapsedmeyi amaçlayan politikaları bir yanda, cinsel saldırılardan “caydırıcı” nitelikte cezaların verilmemesi, üstüne “rızası varmış”, “iyi hal” denilerek mahkemelerin indirim uygulaması adeta teşvik niteliğinde.

“Kadın” demekten bile korkan ve “Aile ve Sosyal Politikalar” ismini alan bir bakanlığın mevcut olduğu düzen, tüm gerici kurumlarıyla görev başında. Bir öğretmenin “kız öğrencilerin dar kıyafetlerinden tahrik olduğunu” söylemesinin ifade özgürlüğü sayıldığı, bir eğitim sendikasının “karma eğitime karşı” olduğunu belirtmesinin suç sayılmadığı bir ortam, kadınların sonunda öldürülmesine ya da cinsel saldırılara uğramasına neden oluyor.

KURUMSAL GERİCİLİK

Kurumsal gericilik demiştik, bunun en büyük temsilcisinin AKP ile birlikte Diyanet İşleri Başkanlığı olduğu muhakkak. Dev bütçesi, binlerce çalışanı ile sürekli olarak gericilik pompalayan bu kurum, ortaya çıkan skandallarla da son günlerde daha çok gündeme gelmeye başladı.

Kimin kiminle ne yakınlıkta münasebet kurabileceğiyle kafayı bozmuş olan Diyanet, fetva hattına gelen “Bir babanın

öz kızına duyduğu şehvet, karısıyla olan nikâhını düşürür mü?” sorusuna verdiği yanıtla gündeme oturmuştu.

Diyanet’in fetva hattı, söz konusu soruya ilişkin şu mide bulandıran yanıtı vermişti: “Bazı mezheplere göre, babanın şehvetle kızını öpmesi ya da şehvetle ona sarılmasının nikâha bir etkisi yoktur. Kalın elbiselerden tutarak ya da vücuduna bakıp düşünerek şehvet duymak, bu tür bir haramlık oluşturmaz. Ayrıca kızın, 9 yaşından büyük olması gerekir. Şehvet duymanın işareti, erkeğin organında bir uyanma, uyanıksa uyanışının artması, kadının da kalbinin heyecanla çarpmasıdır.”

Diyanet, bu skandal yanıtına gelen tepkiler üzerine fetva sitesini bir süreliğine dondurmuş, cevabın çarpıtıldığını öne sürmüş, tepkiler dinmeyince yanıtı yazan görevlinin görevden alındığını açıklamıştı.

Ancak Diyanet, “Kürtaj yaptıran 5 deve bağışlayacak”, “Nişanlılar flörtten uzak durmalı” fetvalarıyla hâlâ ülkenin en gerici kurumu olarak varlığına devam ediyor.

YA MEDYA?

Peki, tüm bunlar olurken medya ne yapıyor? Sorsanız kadınları korumak için “gündem oluşturmaya” çalıştıklarını söyleyecek olan medya organları, haber dillerine kadar sinmiş gericilik ve magazin kokan haberleri ile kadınların yaşadığı sorunların temelini oluşturan gerici toplumsal bakış açısını yeniden üretmekten başka bir iş yapmıyor.

Cinsel saldırıya uğrayan kadınların isimlerini ve fotoğraflarını açıkça yayınlarken saldıran erkeklerin isimlerini gizleyip suratlarını “buzluyor”.

Yetmiyor, “acınaklı hikâyeler” ortaya döküyor, sanki utanması gereken saldırıya uğrayanmış gibi yüzlerini kapatan kadın/çocuk fotoğraflarını kullanıyor.

“Gece arkadaşlarıyla eğlenenden dönerken tecavüze uğradı” ifadeleriyle “gece”, “eğlence” gibi saldırıya “gerekçe üreten” kelimeler sokuşturuluyor. O da yetmiyor, mobese kamera görüntüleri kullanılıp “bakın mini etek giymiş” diye gözümüze sokuluyor, sanki kusurmuş gibi...

Haberlerde “genç kız”, “zavallı kız” ifadelerinden geçilmiyor. Öldüren erkek “cınnet getiren”, öldürülen/saldırılan kadın “dördürcü, kocasını aldatan, mini etekli, gece eğlenenden dönen” oluyor.

“Kadın ve erkek eşit değildir” diyen Erdoğan ve AKP iktidarının tüm kurumlarıyla topluma yaydığı gericilik, “öğretmenle gönül ilişkisi varmış”, “rızası varmış”, “gece vakti sokakta ne işi varmış”, “mini etek giymeseymiş” sözleriyle saldırıya uğrayan kadının suçlu çıkarılmaya çalışıldığı, cinsiyet ayrımcılığının meşru görüldüğü, cinsel saldırıya çare olarak “pembe taksi” türetildiği bir karanlık yaratmış durumda. Çözüm, bu karanlığı yaratanlara karşı verilecek örgütlü mücadelede.

■ Selin Asker

KOMÜNİST KADINLAR

Komünist Kadınlar, “Kadına yönelik şiddet yok, algıda seçicilik var” diyen Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı’na geçtiğimiz günlerde şöyle yanıt vermişti: “Kadın cinayetleri için sayaçlar oluşturulmuş bir ülkede, kadınların katledilişini görmemekte ısrar eden biri kadın düşmanı değilse nedir? Peki kadınları desteklediğini söyleyenlerin, bir kadın düşmanının

eteklerinin dibinde toplaşmasına ne denir? Biz Sema Ramazanoğlu’na baktığımızda dayanışma düşü kurulacak bir kadın değil, kul olduğunu defaatle söyleyen bir tebaa görüyoruz. Kadının kurtuluşu “kullar, köleler” ile değil, yurttaşlık bilincine sahip, özgür ruhlu kadınların mücadelesiyle gelecektir. Kalan zat-ı muhteremler ve yarenleri, aradan çekilmelidir.”

Esnek Çalışmanın Diğer Adı: Modern Kölelik

ÇALIŞMA HAYATINDA, GÜVENCELİ ESNEKLİK OLARAK İFADE EDİLEN ÇALIŞMA BİÇİMİ SIKÇA KONUŞULUR VE TARTIŞILIR DURUMDA. BU KONUNUN SÜREKLİ GÜNDEME GELMESİNİN EN ÖNEMLİ NEDENLERİNDEN BİRİ, SERMAYENİN DEVAMLILIK OLARAK İŞÇİ SINIFININ KAZANILMIŞ HAKLARINA YÖNELEN SALDIRILARIDIR.

Güvenceli esneklik kavramını aslında yıpranmış olan esneklik kavramının yerine, sosyal yanı daha güçlü bir kavramın öne çıkarılması olarak görebiliriz. Bu bağlamda güvenceli esneklik ile esneklik arasında bir fark olduğunu söylemek doğru değil. Güvenceli esneklik, aynı önceki kullanımında olduğu gibi yani esnekliğin anlattığı gibi yeni köle pazarının kurulmasının adıdır. Güvenceli esnekliği ele almanın en doğru yolu sermaye sınıfının işçi sınıfının kazanılmış haklarına yaptığı bir saldırı olarak ele almaktır. Güvenceli esneklik kavramı bu bağlamda esneklik kavramının getirdiği yıkımın onarılması veya reformlarla iyileştirilmesinden çok, sermayedarlar açısından işçi sınıfının kazanımlarının tırpanlamasının süslü cümlelerle ifade edilme şeklindedir.

Güvenceli esneklik olarak tarif edilen kavram, aslında işçinin çalışma saatlerinin, yerinin, mekânının, üretilen şeyin hızla değişebildiği bir çalışma yaşamının ortaya çıkmasını sağlamaktır. Bu bağlamda işverenlerin saldırdığı şey çalışmanın düzenli olması ya da işverenlerin dillendirdiği üzere “çalışma hayatındaki katılığın giderilmesi”dir. İşverenin istediği zaman bir işçinin çalışma saatlerinde hızlıca değişiklik yapabileceği, çalıştığı yeri veya bölümü hızlıca değiştirebileceği bir çalışma düzeninin adıdır esneklik. Bu bağlamda güvenceli esneklik kavramını,

sermaye sınıfının saldırdığı düzenli çalışmanın yerine çalışma hayatının işçiler açısından belirsizliğe sürüklendiği bir çalışma düzeninin yaratılma süreci olarak tarif edebiliriz.

Türkiye’de güvenceli esnekliğin çalışma hayatına yansımaları, kıdem tazminatına yönelik saldırıyla birlikte TBMM’ye sunulan son yasa teklifi ile kendini göstermektedir. Son yasa teklifi çalışma hayatının düzenli olmaktan çıkarılarak işverenlerin istediği şekilde yön verebileceği esnek bir çalışma sisteminin ortaya konmasıdır.

Bu bağlamda TBMM’ye sunulan son yasa teklifi kabul edilirse Özel İstihdam Büroları, geçici işçilik statüsü gibi kavramlarla zaten işçiler açısından bir cehennemini yaşatan çalışma hayatının daha da içinden çıkılmaz bir hal alacağı aşikârdır.

Teklifi göre işverenler, Özel İstihdam Büroları’ndan geçici işçi statüsünde “işçi kiralayabilecek” ve bu işçilere Özel İstihdam Büroları talimat verebileceği gibi geçici işverenlik ilişkisi kurduğu işvereni de verebilecek. Yine bu düzenleme ile birlikte özel istihdam bürolarından geçici işçi statüsünde istihdam edilen işçilerin ücretlerini ve sigortasını özel istihdam bürosunun ödemesi, işçiler açısından büyük mağduriyet yaratacak başlıklardan. Bu bağlamda geçici işverenin “sorumluluğunu” üstlenen Özel İstihdam Büroları’nın işçilerin ücretlerini veya sigortasını ödemediğinde geçici işverenlik ilişkisi kurduğu işverenin sorumlu olmaması işçilerin yaşayacağı önemli bir sorundur.

Kıdem tazminatı sorumluluğunun işverenden alınarak fona devredilmek istenmesinin arkasında da sermayenin kutsadığı güvenceli esneklik kavramını görmek zor olmayacaktır. Kıdem tazminatı işveren açısından işçinin hızlıca işten çıkartılmamasının önemli güvencelerinden biridir. Ancak kıdem tazminatı fona devredilirse işverenin sorumluluğundan çıkacak olan kıdem tazminatı, işçinin işten daha hızlı atılabilmesinin önemli nedenlerinden birini oluşturacaktır.

Sonuç olarak, güvenceli esneklik olarak çalışma hayatına dayatılan sistem aslında işverenlerin işçileri kolayca işten çıkartabileceği; işyerinde, iş saatlerinde kolayca değişikliğe gidebileceği, işçileri büyük bir güvencesizliğe ve belirsizliğe sürükleyen bir sistem olarak karşımıza çıkmaktadır. Güvenceli esneklik işçilere güvence getirmekten çok, işverene işçileri daha çok ve daha kolay sömürme güvencesi vermektedir. Bu bağlamda “güvenceli esneklik” olarak yutturulmaya çalışılan kavram ile birlikte iş gücü piyasası “köle pazarına” dönüştürülmek istenmektedir.

■ Barış Balkan

Hükümetin 'fon' karnesi!

KIDEM TAZMİNATINDA FON SİSTEMİNE GEÇİLMESİ YENİDEN GÜNDEME GELİRKEN HÜKÜMET, FON YÖNETME KONUSUNDA SİCİLİNİN TEMİZ OLDUĞUNU İDDİA EDİYOR. ANCAK İŞSİZLİK SİGORTASI FONU, YILLARDIR AMACI DIŞINDA KULLANILYOR. FONUN BİRİKİMİ, İŞSİZLERE DEĞİL SERMAYEYE AKTARILYOR.

Türkiye'de istisnasız tüm hükümetler, sermayeye yaratıcı kaynak aktarım mekanizmalarını programlarının başına yazmayı hiç ihmal etmediler. Sermaye birikimi açısından tasarruf oranı yapısal olarak düşük olan ekonomide, hükümetlerin gündeme getirdiği çeşitli fonlar sermayeye önemli bir kaynak olarak düşünülürdü. Bu fonların çoğunun bir "başarısızlık hikâyesi"ne dönüşmesi ise bir "yönetememe sorunu"nun ötesinde sermaye birikimi sürecinde devletin oynadığı rolün iç çelişkileriyle ilgiliydi. Sermayenin büyük desteğiyle iktidara gelen AKP, patronların çıkarları için bu çelişkileri azaltarak yol aldı ve güçlendi.

1999'da çıkan 4447 sayılı Kanun'a dayanarak 2002 yılında uygulanmaya başlanan İşsizlik Sigortası Fonu'nun zamanla sermayenin ihtiyaçları için doğrudan kullanılmaya başlanması, bu nedenle tesadüf değildi.

İşçilerin işsiz kaldıkları dönemde gelir kayıplarının telafi edilmesi amacıyla kurulan Fon, bu amacına hiç bir zaman hizmet etmedi. İşsizlik sigortasından yararlanma koşulları, her ay bu fona prim ödeyen işçilerin aslında fondan yararlanamaması için koyulmuştu.

Nitekim, 2002 yılından bugüne 94 milyar TL'ye ulaşan fonun sade-

2008'den 2013'e beş yıl içerisinde GAP için Fon'dan 11,5 milyar TL aktarıldı. Düzenlemeye göre aktarılan bu kaynağın yeniden Fon'a ödenmesi gerekirken hükümet, bu konuda kulağının üstüne yatmayı tercih ediyor.

Ayrıca yine krizden sonraki yıllarda kapsamı giderek genişletilen istihdam teşvikleri de Fon'dan karşılanıyor. Fon kaynakları, "istihdam üzerindeki işveren yükleri" devlet tarafından üstlenilerek doğrudan sermaye için kullanılıyor.

İŞKUR tarafından yürütülen aktif işgücü programları da Fon kaynaklarıyla yürütülüyor. Bu programların en önemli parçası olan işbaşı eğitimler, patronlara eğitim dönemi süresince maliyetsiz istihdam olanağı sağlıyor.

Bu yılın başında bu eğitimlerin süresi 1 yılın üzerine çıkarıldı. 7 Haziran seçimlerinin hemen öncesinde, bu programlar için harcanacak tutarı belirleyen prim gelir oranı Bakanlar Kurulu ile yüzde 42'ye yükseltildi. Böylece hükümete bu programlar için Fon'dan daha fazla harcama yapma imkânı verilmiş oldu. Söz konusu programlar arasındaki Toplum Yararına Çalışma ise bir seçim rüşveti olarak kullanıldı.

AMAÇ DIŞI 25 MİLYAR!

İşsizlik Sigortası Fonu'ndan amacı dışında kullanılan toplam kaynak, 25 milyar TL'ye ulaştı. Fon'un nasıl kullanıldığı ortadayken hükümet, ekonomiye yeni bir fon kazandırmanın peşine düştü. Kıdem

taazminatında fon sistemini gündeme getiren AKP, bir taşla çok sayıda kuş vurmuş olacak. Sermayenin kullanımına yeni kaynakların sunmanın yanı sıra, işten çıkarmayı kolaylaştıracak yeni sistemle istihdam daha da esnekleştirilecek ve patronların 60 yıllık rüyası gerçekleştirilecek.

ce 11 milyar TL'lik kısmı işsizlere ödendi. Üstelik bu rakama, 2008 Krizi'nde yapılan düzenlemeyle "zor durumdaki" patronların yarısına fondan karşılanan

Kısa Çalışma Ödeneği ve Ücret Garanti Fonu ödemeleri de dahil. Yani işçiye işsiz kaldığında ödenen tutar, fondaki birikimin 10'da birine dahi ulaşamadı.

2008'de hükümet bütçede elini rahatlatmak için Fon'un kaynaklarını, Güneydoğu Anadolu Projesi (GAP) harcamalarına açtı.

KEMAL OKUYAN

Gericiliğe karşı m

Bir soruyla başlayalım: Bugünkü acımasız sömürü düzenini dinci gericilik mi ayakta tutuyor, yoksa dinci gericilik bu düzenden mi besleniyor?

Sanıldığı kadar kolay değil bu soruyu yanıtlamak.

Peki şöyle sorarsak, dinci gericiliğe bu düzenin sürmesine yardımcı olduğu için mi karşı çıkmalı, yoksa bu düzenle gericiliğin önünü açtığı için mi mücadele etmeli?

Bizim açımızdan çok net: Dinci gericilik bir ayrıntıya dönüşse, ülke laiklik tanımlarına uygun bir siyasal sisteme sahip olsa bile, sömürü düzenine karşı mücadele edecektik. Bundan hiç kuşku-muz yok.

Aslolan insanın insanı sömürmediği, eşitlikçi bir düzenin kurulmasıdır.

Ancak açık olan şu ki; nasıl savaşlar, faşizan yönelimler, işgaller, kapitalizmin bir gerçekliğiyse; nasıl işsizlik, açlık, yoksulluk, evsizlik kapitalizm açısından bir kaçınılmazlıksa; dinci gericilik de, hele hele bu coğrafyada sermaye düzeninin olmazsa olmazıdır.

Bütün bunları bir sonuç gibi görebilirsiniz ama öte yandan sayılanların önemli bir bölümü burjuva sınıfının kâr peşinde koşarkenki temel araçlarıdır da...

İşsizlik olmadan, savaş olmadan kapitalizm yaşayamaz.

Gericiliğe karşı yeni bir hamlenin eşliğinde ana hedefi sömürü düzenini ortadan kaldırmak olanlarla gericilikle hesaplaşırken sömürü düzeni ile karşı karşıya gelmeyi de göze alanlar arasındaki işbirliğini geliştirmek dışında şansımız yok.

Bu iki başlığı birbirinden kimse ayıramaz. Ayırmaya kalkanlar yenildiler. Sermaye düzenine, piyasa tanrısına aşık oldukları için, gericiliğe boyun eğdiler.

“Piyasa olsun, ama laik olsun” efsanesi çöktü.

Bu efsaneyi yaşatmak isteyenlerin ne bir şansı var, ne enerjisi.

Yapacakları aydınlanma kavgasına zarar vermektir.

Bu nedenle emperyalizmden ilerlilik ve özgürlük bekleyenlerle, para babalarının ardından “ne aydınlık insandı” diye gözyaşı dökenlerle aynı yolda yürüme-yeyeceğini ilan eden “Gericiliğe Karşı Aydınlanma Hareketi”nin çıkış bildirgesini önemsemek gerekiyor.

Aydınlanma kavgası için hiç de komünist, marksist olmak gerekmiyor. Ancak en azından, “gericilik yenilecekse, bu düzen değişsin” diyebilmek gerekiyor. Ve böyle çok insan var.

Büyük bir sorumlulukla hareket etmek zorundayız.

Komünist olduğumuzu, amacımızı, hedeflerimizi hiç gizlemedik.

Bizim açımızdan gericilikle mücadele, sosyalizm mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır. Ama bir “araç” değildir!

Tarihsel ilerleme fikrine inanan, geçmişten bugüne insanlığı ilerleten her dönüşüme sahip çıkmış bir hareketin dinselşmeye bir propaganda konusu, dinselşmeye karşı tepkilere de bir enerji deposu olarak bakması olası

“ GERİCİLİĞE
KARŞI YENİ BİR
HAMLENİN
EŞİĞİNDEYKEN
ANA HEDEFİ
SÖMÜRÜ
DÜZENİNİ
ORTADAN
KALDIRMAK
OLANLARLA
GERİCİLİKLE
HESAPLAŞIRKEN
SÖMÜRÜ DÜZENİ
İLE KARŞI KARŞIYA
GELMEYİ DE
GÖZE ALANLAR
ARASINDAKİ
İŞBİRLİĞİNİ
GELİŞTİRMEK
DIŞINDA ŞANSIMIZ
YOK. ”

Özümün olan tek ittifak

mıdır?

Değildir.

Komünistler bu mücadelenin içinde yalnızca siyasal olarak değil, ahlaki olarak, kültürel olarak da yer alıyorlar. Bu bir varoluş konusu.

Yalnızca şunu demiyorlar: Gericilikten kurtulalım da ne olursa olsun, varsın sömürü düzeni sürsün!

Demiyorlar çünkü sömürü düzeni sürmesin.

Demiyorlar çünkü gericilik olmadan sömürü olmaz, sömürü varsa gericilik

olur!

Obama'nın bir kez daha "ılımlı İslam"ı öne çıkarmasının anlamını iyi biliyor komünistler. İlimli İslam Erdoğan'dır; AKP'dir.

"Bunların neresi ilımlı" diye kimse itiraz etmesin, zaten öyle bir şey olur mu, ne acayip bir laf bu: İlimli!

Dinci gericilik kendini yeniden üreten bir ideoloji; son derece katı ama bir o kadar da esnek. Kılıktan kılığa girebiliyor, kendini örtüyor, yeni şekiller alabiliyor.

Özü ise aynı: Toplumu tutsak etmesi. Buna itiraz edeni de "din düşmanlığı" ile yargılıyor.

Ne ilgisi var!

İmam Hatiplerin temel eğitim kurumu olarak gösterilmesine itiraz etmek, akla gelebilecek her yere cami dikilmesini mantıksız bulmak, Diyanet'in abuk subuk fetvalarına karşı çıkmak, hukukun dinsel kurallara bağlanmasını kabul lenmemek, zorunlu din dersi uygulamasını reddetmek neden din düşmanlığı olsun?

Siyaset düzlemindeki tasarruflara yönelik tepkilerin karşısına dinsel inançları çıkaranlar ahlaksızdır. Bu inananlara da saygısızlıktır.

İş öyle bir noktaya geldi ki, tarihin yazacağı en trajikomik diktatörlerinden birisini eleştirmek "kutsal değerlere hakaret"le yaftalanabiliyor.

Yok artık!

Biz bu işi tersine çevireceğiz.

Ama bileceğiz ki, bu işin arkasında para var.

İster gericiliği getirmek için paranın saltanatına son vermeye çalış; ister paranın saltanatının en güçlü aracına savur tekme...

Aynı kapıya çıkar.

Yurtseverlik de öyle değil mi?

ABD'ye, genel olarak emperyalizme o kadar karşısındır ki, emperyalizme bağı olan sınıftan, zengin sınıftan nefret edersiniz.

Türkiye'nin geleceği, gericilikten sermayeye ulaşanlarla sermayede gericiliğin sevimsiz suratını görenlerin işbirliğine bağlıdır.

"Gericiliğe, faşizme, diktatöre karşı herkes birleşsin" dönemi ise, eğer bir zamanlar gerçektiyse, tamamen kapanmıştır.

Zaten öyle bir şey yok, görülüyor birileri bir o tarafta, bir bu tarafta!

Kişiliksizliklerini kapitalizme borçlular.

Hayatta aydınlanamazlar!

Aydınlatma bayrağında yazan bellidir:

"Aydınlanma mücadelesinin, paranın saltanatına ve emperyalizme karşı verilen mücadele ile bir bütün olduğunu biliyoruz. Yerli ve yabancı patronlar sömürü düzenini sürdürmek için dinin toplumsal ve siyasal alanda hakim kılınmasına muhtaçlar. Ülkenin bu noktaya gelmesinde pay sahibi oldukları kesin olan patronlardan laiklik kahramanları üretilmesine izin vermeyeceğiz.

Bir sömürge aydını gibi, ülkemizi AKP'yi iktidara taşıyan emperyalistlere şikâyet etmeyeceğiz, halkımıza gideceğiz ve ısrarla gerçeği anlatacağız."

AB modeli çatırdarken...

Üzerimize düşen kanlı gölgeler

HER SAAT DEĞİŞEBİLECEK BİR YIRTICI İKLİMDE ÇIRPINDIĞIMIZ, BİZDEKİ CAHİLLERİ ARATMAYACAK KÖTÜCÜL CAHİLLERİN, ŞİMDİLİK BERLİN-PARİS-BRÜKSEL HATTINDA SU BAŞLARINI TUTTUĞU DOĞRUDUR. FAKAT BU ACIMASIZ İKLİMDEN YETİŞEN DEVRİMCİ GENÇ BAKIŞIN, ÇÖZÜLEN TÜRKİYE VE YAKIN ÇEVRESİNDEN YENİ BİR SOSYALİST ÇÖZÜM ÇIKARMASI DA MÜMKÜNDÜR.

Geçen hafta sonunda pek telaşlı adamların abartılı mimikleriyle süslenen AB Zirvesi sonrasında birkaç şey ortaya çıktı. Biri, doğrudan bizi de ilgilendiriyordu: AB'nin koca koca adamları ve kadınları, Ankara'da tüccar imamların bayağılıklarını hiç aratmayacak bir oyunbazlıkla, en az onlar kadar bayağı mimiklerle, halklarını aldatmaya çalışıyorlardı. Zirve'den dişe dokunur bir şey çıkmadığını gören Büyük Britanya yönetiminin temsilcisi Başbakan David Cameron, hiç değilse yoksul AB üyelerinden gelip İngiltere'de çalışanlara yapılan çocuk parası türün-

den sosyal güvenlik ödemelerinin kısıtlanması yolunda bir karar geçirmeyi başardı. Bunu, ucuz bir taşra tiyatrosunun yeteneksiz oyuncularını gibi göstermelik bir telaş eşliğinde "sabahlara kadar toplanarak başardı". Tabii 23 Haziran'da da İngiltere'nin sandığa gidip ülkenin AB üyeliğini karara bağlayacağını duyurdu.

Bunlara bakılırsa ve başka şeyler bir yana, AB'de bir model değişiminin kendini hissettirdiği yolundaki yorumlar çok da yanlış değildir. Birlik resmen çatırdıyor. Dağılma sürecindedir. Nitekim AB'nin asıl sahibi kabul edilen Almanya Başbakanı Angela Merkel, Londra'nın hedefi olduğu-

na falan boş vererek, AB üyesi ülkelerden gelip Almanya'da çalışanlar için yapılacak sosyal güvenlik harcamalarının kısıtlanması sonucunu da verecek çocuk parası kararını selamlamakla kalmadı, zaten uzun süredir bu doğrultuda bizzat hükümet düzeyinde çalışmalar yapıldığını da kabullenmiş oldu. Medya, gelişmeleri irdelerken, Berlin'in bu fırsatı kaçırmadığını hatırlattı. Aslında Berlin, Londra'nın ucuz oyununu başlamadan destekliyordu ve sahnenin hazırlanmasında da etkili olmuştu. Merkel'in hemen topa girmesinin nedeni anlaşıldı. Hep birlikte "oynadılar".

İşin acımasız komikliği, uğruna bü-

yük mücadeleler verilen çocuk parası türünden sosyal güvenlik tasarruflarının Almanya için 200 milyon avro civarında kalması. Dünya ihracat şampiyonunun şu çerez faturası için böyle kahramanca mücadeleler vermesinin ardında, ekonomik olmaktan çok, büyük bir ideolojik hırs yattığı, amacın zaten yerle yeksan durumdaki Avrupa işçi sınıfının son gücünü test etmek olduğu söylenebilir. Berlin-Paris hattı, hiçbir direncin çıkmadığı işçi sınıfını düzenli aralıklarla denetleyen bir neoliberal endişe ideolojisinin merkezi çoktandır.

David Cameron, halkına haziran ayındaki AB referandumunu için "AB'de kalalım" propagandasını daha rahat yapabileceğini düşünüyor. Çünkü sabahlara kadar aslanlar gibi dövüşerek "inanılmaz zorlukta" kararlar çıkarmayı başardı. Anlamsız bir toplantıyı ve çıkan komik kararları bir başarı öyküsü olarak sunmak, ucuz Türk politikasının hiç yabancı olmadığı bir şeydi. Ankara'nın badem bıyıklı cahilleriyle Brüksel'in bıyiksiz uzmanları arasında büyük bir bilgi ve duyarlılık farkı olmadığı ortaya çıktı.

"JEOEKONOMİK GÜCÜN" CİLVELERİ

Küçük hesaplar dedik, ama çocuk parası türünden bu küçük hesapların ardında, bazı büyük korkuların yattığı da açık. Almanya, İngiltere'nin AB'den çıkması halinde ciddi bir askeri güç boşluğu doğacağı farkında. Londra, Paris ile birlikte, aslında AB'nin ve tekellerinin vurucu gücünü oluşturuyor. Gerçekten etkili iki askeri güç, İngiltere ve Fransa. Berlin'in, hâlâ korkunç bir ekonomik güç olduğu, ancak buna paralel bir siyasi ve askeri gücünün bulunmadığı on yıllardır açıkça yazılıyor. Son dönemde ünlü Marshall Fund'un cevval Britanyalı uzmanı Hans Kundnani, "Almanya'nın jeopolitik değil jeoekonomik bir güç olduğunun" altını daha sık çiziyor. Bu dengesizlikler AB içi ilişkilerin eskisi gibi yürütülmesini engelliyor. Avrupa Dış İlişkiler Konseyi (ECFN) geçen yılki bir raporunda bu büyük dengesizliğe ve Londra ile Paris'in askeri önemine dikkat çekmişti. Almanya'nın, geleceğin AB Ordusu'na İngiliz askeri gücünü entegre etme çabalarının ardında böyle bir güçler dengesizliği de yatıyor. Tekelci kapitalizm, sürekli giysi değiştiren militarizm demek.

Ancak İngiltere'nin AB'den ayrılması, ki referandum sonrasında AB ile ilişkilerin "imtiyazlı ortaklık" çerçevesinde yürütülmesi büyük ihtimal, asıl AB'deki diğer merkezkaç güçleri harekete geçirmesi nedeniyle tehlikeli. Kriz derinleştikçe, AB'den zarar gördüğü gerekçesiyle birçok ülkenin Londra modeli-

ne yönelmesi ve Birliğin çökmesi mümkün.

Ama İngiltere de boşuna kaçmıyor. Almanya ile İngiltere'nin dış ticaret bağlantıları, bu AB'den kimin kârlı çıktığını çok güzel gösteriyor. Federal İstatistik Dairesi rakamları, ihracata göbeğinden bağımlı Alman ekonomisinin, İngiltere ile dış ticaretinden nasıl orantısız kazanç elde ettiğine birer kanıt. Bir tür "orantısız şiddet" bu: Almanya'nın Avro Bölgesi'ne olan ihracatı hızla gerilerken, İngiltere'ye ihracatı büyük artış gösterdi. Geçen yıl Almanya'nın İngiltere'ye ihracatı yüzde 14 arttı. ABD ve Fransa'nın ardından Alman ekonomisinin dış dünyadaki en büyük üçüncü müşterisi İngiltere. Asıl mesele, şu: 2014 yılında, Alman şirketleri İngiltere ile yaptıkları ticaretten toplam 40 milyar avroluk bir "fazla" vererek çıktılar. Alman refahını İngiliz ithalatının kanatlandırdığına inanmayan İngiliz kalmadı, bazı medya yorumcularına göre. Bu eşitsizliğin önüne geçilmesi için, ilişkilerin mevcut modelin dışına çekilmesi gerekiyor. AB'yi çatırdatan, bu "eşitsiz gelişme".

BERLİN: GÜVENLİ BÖLGE DE OLABİLİR!

Ama aynı zirvede, modeli sarsan bir başka eğilim de çıkmadı değil: Berlin'in, AB'den Suriye'nin kuzeyinde Erdoğan rejiminin bir talebine sıcak baktığı anlaşıldı. Ankara'nın yıllardır dilendirdiği Suriye'nin kuzeyinde güvenli bölge talebine AB'nin ve Berlin'in "mümkündür" mesajıyla yaklaşması, hemen ardından da Suudilerin şeriatçı katillere uçak ve helikopterlere karşı kullanabilecekleri roketler vereceğini duyurması, büyük patlamanın yaklaştığına işaret olarak değerlendirildi. Angela Merkel, AB Zirvesi'ndeki görüşmelerin ardından, Türkiye'nin Suriye sınırına yakın bölgelerde, Suriye toprağında "sivil halkın güvenliğinde yaşayabileceği bölgeler kurulabileceği"ni AB adına ifade etti.

Fakat aynı AB içinden, Erdoğan rejimiyle Suudi girişimlerinin, Brüksel'den aldıkları bu mesajla, mevcut çatışmaları bir dünya savaşı boyutlarına çekebileceği uyarıları da çıktı.

Berlin'in, Suriye'nin kuzeyinde Ankara taleplerinin karşılanabileceği yolundaki sinyalleri ve Merkel'in "onay" olarak yorumlanan açıklamaları, mülteci akını karşısında ağır bir sarsıntı geçiren Berlin ve Brüksel'in, Türkiye'ye verdiği bir tavizdi.

Uçuşa yasak ve sözde sivil halkı, aslında da İslamcı militanları

koruyacak, Azaz'ı da içeren böyle güvenli bölge hesaplarının NATO'yu da dünya barışını da parçalayacağı yolundaki uyarılar gerek Amerikan gerek Avrupa medyasında yankılanmakta gecikmedi. Bu tür adımların NATO ile Rusya'yı savaşa sokabileceğini ileri süren etkili uzmanlar art arda söz almaya başladılar. Sadece Luxemburg Dışişleri Bakanı Jean Asselborn'un, Türkiye'nin Rus uçağını düşürmesi türünden maceraların NATO'yu savaşa sokmak için yetmeyebileceği yolundaki açıklamaları değil, NATO'nun güçlü isimlerinden, yakın dönemde Alman Ordusu'nun başkomutanlığını üstlenmiş bir başka askeri otorite Harald Kujat'ın "Türkiye'nin kabul edilemez çıkışlarıyla bir büyük savaşın patlak verebileceği" yolundaki uyarıları da kayıtlara girdi.

Suriye'nin düşmemesi, AB içindeki merkezkaç güçlerin arayış ve hareketlerini hızlandırmış oldu. Ama Berlin'in, tabii François Hollande Paris'ini de arkasına alarak her gerici yönelimi değerlendirmekteki ataklığı, bir başka meseleyi açık ediyor. Avrupa'nın hegemonu, The German Marshall Fund of the United States (GMF) "müstahdem" Kundnani'nin ifadesini kullanırsak, "jeoekonomik" ağırlığı üzerinden bizzat bozduğu dengeleri aynı ağırlıkla korumaya çalışıyor.

MİLİTARİST BOŞLUK?

Ama tekelci demokrasi veya emperyalist rejim, son tahlilde, hem sivil hayata saldıran bir liberal gericilik hem de yoğun askeri güç gerektiren bir koruma siyasetidir. Tekelleri sadece ülkeler ve bölgeler çökerten acımasız aşırı kârları korumuyor, kültür endüstrisi ve orduları da koruyor. Ordu konusunda Berlin'in ciddi gedikleri var. İngiltere'nin AB'den çekilmesine bu nedenle endişeyle baktığı kesin.

Bütün bu kargaşa içinde, Ankara'nın tüccar imamları kendilerine destek çıkıldığını düşünebilir. Ama yanılıyorlar. Çünkü AB denilen eşitsizlikler kazanında, Türkiye'ye biçilebilecek tek rol, kuşa çevrilmesi ve kenarda kendi iç savaşlarıyla iyice çözülmesi. Kurulacak yeni dinci/milliyetçi/neoliberal mafya beyliklerin, Anadolu'daki yeni Kosova veya Makedonyaların yani, mülteci akınlarını daha rahat engelleyebileceğini düşünüyor olabilirler. Makedonya'nın sınırın kapatması, Bulgaristan ve Karadağ'ın da son sınır çabaları, hep bu modele birer katkı. "Parçacıklar siyaseti" AB'nin temel reçetesidir.

Ne AB içi hesaplar tutar ne de Türkiye'nin dincileriyle ittifak halindeki liberalerin ve milliyetçilerinin hesapları. Fakat her saat değişebilecek bir yırtıcı iklimde çırpındığımız, bizdeki cahilleri aratmayacak kötücül cahillerin, şimdilik Berlin-Paris-Brüksel hattında su başlarını tuttuğu doğrudur.

Ortasında Türkiye'nin bulunduğu dünya gerçekten havaya uçabilir bu kadrolarla. Kötü.

Fakat bu acımasız iklimden yetişen devrimci genç bakışın, çözülen Türkiye ve yakın çevresinden yeni bir sosyalist çözüm çıkarması da mümkündür. İyi.

■ Osman Çutsay

Küresel silahlanma artıyor

SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN ÇÖZÜLÜŞÜNÜN ARDINDAN SİLAHLANMANIN BİTECEĞİ İDDİASININ HİÇBİR GEÇERLİLİĞİ OLMADIĞI BİR KEZ DAHA KANITLANIYOR. EMPERYALİZMİN DÜNYAYA VADEDEBİLDİĞİ TEK ŞEY SAVAŞ VE YIKIM.

Üçüncü Dünya Savaşı gerçek bir ihtimal haline gelirken, yalnızca tek bir bölgede değil, dünyanın her yerinde gerginlikler artıyor. Ortadoğu ve Asya ülkeleri başta olmak üzere, tüm ülkeler silahlanmalarını hızlandırıyor. Ekonomik sıkıntı içerisinde olan ülkeler bile, silahlanma yarışında geriye düşmek istemeyerek ordularını büyütüyor. Emperyalist ülkeler kendi saldırganlıklarıyla yaratıkları "güvenlik" ihtiyacını karşılamak isteyen herkesi, silah ticaretinin parçası olmaya zorluyor.

ÜÇTE BİRİ ABD'DEN

Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü (SIPRI) tarafından hazırlanan rapora göre 2011-2015 yılları arasında küresel silah satışının üçte birinin ABD tarafından yapıldığı görülüyor. ABD'nin en büyük üç alıcısı ise sırasıyla; Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri ve Türkiye. ABD'nin hemen ardından %25 pazar payıyla ikinci satıcı ülke durumundaysa Rusya bulunuyor. Rusya'nın ardından %6'lık pay ile Çin ve Fransa ve %5 ile Almanya ve İngiltere geliyor.

Güney Çin Denizi krizi sebebiyle silah sanayisine ağırlık veren Çin'in silah ticaretinde büyük artış olması

beckenirken, NATO'nun Doğu Avrupa'daki genişlemesi, Ortadoğu'da Suriye, Libya, Yemen meseleleri, Afrika'da Boko Haram benzeri cihatçı yapılanmaların güçlenmesi gibi gelişmeler silahlanmadaki artışın sürecini gösteriyor.

SIPRI raporuna göre Ortadoğu'ya yapılan silah ticareti önceki 5 yıla göre %61 artış gösterirken, en çok silah ithal eden ülkenin Yemen'e başarısız bir askeri müdahale gerçekleştiren Suudi Arabistan olduğu görülüyor. Ortadoğu ülkelerinin toplam silah alımının yaklaşık %25'ini gerçekleştirmesine karşılık, silah alımında Asya ülkelerinin %46 ile zirvede olduğu belirtiliyor. Hindistan tek başına küresel silah alımının %14'ünü gerçekleştirirken, Asya'da onu izleyen ülkeler Çin (%4.7), Avustralya (%3.6), Pakistan (%3.6), Vietnam (%3.6) ve Güney Kore (%2.6) oluyor.

Asya ülkelerinin silahlanmasındaki artışın sebeplerinin Güney Çin Denizi'nde yaşanan kriz ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti olduğu söyleniyor. Örneğin, Vietnam'ın Çin'in Güney Çin Denizi'ndeki hamlelerine karşılık silahlanmasını artırdığı ve silah ithalatında 43. sıradan 8. sıraya yükseldiği belirtiliyor. Vietnam'ın ülkenin ithalatının %93'ünü karşılayarak, Vietnam'a en çok silah satan ülke ise ilginç bir biçimde

Güney Çin Denizi meselesinde Çin'in yanında duran Rusya.

SONU NEREYE GİDİYOR?

Silahlanan taraflar, bunu "güvenlik" gerekçeleriyle yaptığını söylerken, göze çarpan gerçek ABD ve müttefiklerinin saldırgan tavırlarıyla silahlanma sarmalını beslemesi. Libya, Suriye ve Yemen'e müdahalelerin Ortadoğu'yu silahlanmaya zorladığı görülürken, bu müdahalelerle bölge ülkelerinin "pastadan pay kapma" yarışına itildiği aşikâr. ABD benzer biçimde Güney Çin Denizi'ne askeri uçaklar ve gemiler yollayarak Çin'i "zorluyor" ve diplomasi yoluyla diğer bölge ülkelerini de bunu yapmaya teşvik ediyor. Doğu Avrupa ülkelerine de "Rusya'dan korunmak" için silahlanmaları tavsiye ediliyor.

Sovyetler Birliği'nin çözülüşünün ardından silahlanmanın biteceği iddiasının hiçbir geçerliliği olmadığı bir kez daha kanıtlanmış oluyor. Bunun da ötesinde silahlanma sarmalını durduracak hiçbir güç olmaması sebebiyle, dünya bir kez daha nükleer savaş ihtimalini konuşmaya zorlanıyor. Emperyalizmin dünyaya vadedebildiği tek şey savaş ve yıkım.

■ Tulga Buğra Işık

Suriye 'paylaşılrken' ateşkes dansı

ANLAŞILAN O Kİ, SURIYE MASASINDA SÖZ SAHİBİ OLAN BÜYÜK GÜÇLER, YALNIZCA SURIYE'NİN SİYASİ YAPISININ DEĞİŞMESİNDE DEĞİL, ÜLKEDEKİ İDARİ YAPININ DA BAŞTAN AŞAĞI YENİLENMESİNDE MUTABIKLAR. KESİN OLAN, SURIYE'NİN ULUSAL EGEMENLİĞİNİN ESKİ HALİYLE TESİS EDİLEMeyeCEĞİ .

ABD ve Rusya'nın uygulanması konusunda mutabakata vardığı ateşkes ile birlikte, yalnızca silahlıların susması değil, bir siyasi geçiş sürecinin de başlaması umuluyor. Ateşkes IŞİD, Nusra Cephesi ve diğer "terörist grupları" kapsamıyor ve elbette askeri sahada bunca kontrolsüz unsur varken sürecin çalkantısız gidebileceği yarılsamasına kimse kapılmıyor. Bununla birlikte, artık "IŞİD sonrası Ortadoğu" nun ve "geçiş döneminde Suriye" nin neye benzeyeceğine odaklanmanın zamanı geldi. Suriye halkının 5 yıllık direnişi tarihe geçti, ancak savaşın siyasi sonuçlarına bakmak, yeni savaş ihtimallerini değerlendirmek açısından da büyük önem taşıyor.

Birincisi, hem ABD'nin hem de Rusya'nın, diğer bölgesel güçlerle birlikte hemfikir oldukları "reform ihtiyacı" nın ne olduğuna dair belirsizlik sürüyor. ABD için değişim, en başta, Suriye yönetiminin "direniş eksenini" adı verilen İran-Hizbullah çizgisinden çıkarılması ve İsrail'in güvenliğine tehdit oluşturmaması. ABD'nin bölgesel müttefikleri için bu "reform" un birinci maddesi, Beşar Esad'ın devrilmesi ve İslamcılığa yol verilmesi. İsrail için, Suriye ordusunun savaş kapasitesinin azaltılması, ülkenin etnik/mezhepsel temellerde yeniden

yapılandırılması ve Hizbullah'a desteğinin kesilmesi. Rusya ve İran'ın "reform" kavrayışı ise siyasi sistemin yeniden yapılandırılması, Baas tekeline son verilmesi, iki ülkenin stratejik çıkarlarının garanti altına alınması ve anayasal değişiklik. Kürtler ise, kendi siyasi aidiyetlerine göre özerklikten federasyona bir dizi talep sıralıyor.

BÖLÜNME SENARYOSU

Birincisiyle bağlantılı olarak, ikincisi, Suriye'nin "etki alanları" na bölünmesi. John Kerry'nin "ateşkes uygulanmazsa ya da siyasi geçiş sağlanamazsa bölünme gündeme gelir" tehdidi, Suriye'nin coğrafi olarak, deyim yerindeyse "karpuz gibi" bölünmesi anlamına gelmiyor. Egemenlik kullanımının gevşediği, yeni iktidar alanlarının ortaya çıktığı ve bunların bölgesel ya da uluslararası hamilerin çıkarları gereği karşı karşıya geldiği ya da ittifak yaptığı bir ülke demek bu. Bu, hakkında pek de olumlu konuşulmayan Lübnan sisteminin kurumsallaşması demek aslında. Bir "yeni dünya düzeni" olarak ulus-devletlerin çözülüp ülkelerin "federal birliği" ne yapılan vurguyu, önümüzdeki dönemde emperyalist merkezlerden ve onun bölgedeki uyumlu aktörlerinden daha sık duyacağız. Suriye'deki müzakerelerin en olası sonucu, bu noktada,

Suriye devletinin ve toprak bütünlüğünün "gevşetilmesidir." ABD, Rusya'nın Suriye'deki operasyonlarına -biraz da mecburiyetten- cevaz verirken, pazarlık masasına tekrar bölünmeyi sürmektedir.

Rusya'nın, Esad'ın "tüm Suriye'yi geri alacağız" sözlerine tepki göstermesinin yukarıdaki tablo ile uyumlu olduğu açık. Anlaşılan o ki, Suriye masasında söz sahibi olan büyük güçler, yalnızca Suriye'nin siyasi yapısının değişmesinde değil, ülkedeki idari yapının da baştan aşağı yenilenmesinde mutabıklar. Bu siyasetin sonucu bölünme olur ya da olmaz; fakat kesin olan, Suriye'nin ulusal egemenliğinin eski haliyle tesis edilemeyeceği ve ülkenin etki alanları vesilesiyle, yalnızca bu anlamda "Lübnanlaşacağıdır."

Suriye'deki ekonomik durum ve gelecekteki ekonomik siyasetin ne olacağına, ülkenin yağmalanan kaynaklarının yerine ne konacağına ilişkin tartışma ise, anlaşılan "büyük güçler" için önemli değil. ABD ile Rusya'nın kontrolünde bir "küresel entegrasyon" kapısından içeriye girmeye hazırlanan Suriye'de, siyasi çözümün kalıcı bir askeri çözüme kapı açacağını düşünmek ise, şu şartlarda bir hayal.

■ Erman Çete

Felsefeye neden ihtiyaç duyarız?

FELSEFE, NESNELER VE ÖZNELER DÜNYASINDAKİ ORTAK VASIFLARI, ÖRNEĞİN VAR OLUŞUN EVRENSEL YASALARINI BULMAK İÇİN ÇABA GÖSTERİR, AMA DAHA ÖNEMLİ OLARAK, ÖZNEİNİN BÜTÜN NESNEL GÖRÜNGÜ ÇEŞİTLİLİĞİYLE İLİŞKİ BİÇİMİNİ TANIMLAMAYA, ÖZNEİNİN VAROLUŞ EVRENİNDE SOMUT VE EŞSİZ YERİNİ BELİRLEMeye ÇALIŞIR.

“...dış görünüş ile şeylerin özü eğer doğrudan doğruya çakışsaydı her türlü bilim gereksiz olurdu.”

Karl Marx, Kapital, Cilt 3, s.856

İnsanın, sınırsız olay ve enformasyon okyanusunda yerini bulabilmesi, yalnızca dışsal dünyanın değil, fakat bizzat kendi ruhsal dünyasının da derin bir kavrayışını elde edebilmesi için ne yapması gereklidir? Tanık olduğumuz sınırlı sayıda olay ve edindiğimiz yetersiz bilgi kırıntısıyla yaptığımız genellemelerin gerçekliği var mıdır? Bireysel kanılarımızın ve yargılarımızın tarihsel tutarlılığını sorgulamazken, toplumsal ölçekte de böyle yapılabilir mi?

Üzerimize neredeyse boca edilen onca enformasyon akıntısı karşısında bazı tutumlar içine gireriz. Ama her ne yaparsak yapalım, veriler arasında birta-

kım ilişkiler kurarız. Bu o denli böyledir ki, aralarında ilişki kuramadığımızda verileri göz ardı eder, yok sayarız. Çünkü ilişkiler sadece ben olanın değil, ben ile diğerlerinin de arasındadır, yani biz'in bir meselesidir ve işte felsefe de burada var olmaya başlar. Bir başka deyişle, felsefe, insanın toplum ve doğa ile ilişkilerini konu edinir ve insanı diğer beşeri ve toplum bilimlerinde olduğu gibi bir nesne olarak değil, bir *özne* olarak kabul eder.

Felsefe, nesnelere ve öznelere dünyasındaki ortak vasıfları, örneğin var oluşun evrensel yasalarını bulmak için çaba gösterir, ama daha önemli olarak, öznenin bütün nesnel görüngü çeşitliliğiyle ilişki biçimini tanımlamaya, öznenin varoluş evreninde somut ve eşsiz yerini belirlemeye çalışır. İşte orada

da, felsefenin “dünya görüşü” işlevi yatar, çünkü genel bir “dünya görüşü” yönelimi dışında hiçbir yaratıcı insan faaliyeti olanaklı değildir. Enformasyon dediğimiz akış ise, bir dünya görüşü içerisinde kalıplanarak kanı veya bilgi haline gelir ve felsefe bu süreçte çok önemli rol oynar. Bilginin bir dünya görüşünde anlam elde edebilmesi için, ona yönelik değerlendirmelerimiz ve tutumumuz ışığında gözden geçirilmesi gerekir. Her şeyi bir toplumsal grubun, toplumun veya bireyin çıkarları açısından değerlendiririz. Dolayısıyla, değerler sözkonusu olduğunda tamamen tarafsız olabileceğimiz bir durum yoktur.

Yalnızca enformasyon, ilişki, kanı vb. düzeyinde kalınsaydı, bu özelliğimiz entelektüel bir lüks olmaktan öteye gidemez, birbirimizle anlaşılamaz ve

Atina Okulu, Raffaello

tarihsel ve toplumsal olarak hiçbir şeyi değiştiremez, dönüştüremezdik. Oysa insanlar faaliyetlerinin yöneldiği şeyleri dönüştürürken birtakım genelleşmiş aygıtlar geliştirmiştir. Bu aygıtlar nesnel mantık ile gerçekliğin özellikleri ve yasalarına uygun olarak genelleşmişlerdir. Bu aygıtlara *yöntemler* deriz ve esasen pratik faaliyetten türemişlerdir. İlişkilerden, yöntem düzeyinde genel ilkeler üretme/soyutlama zorunluluğu, bizim anlama/değiştirme sürecindeki evrensellik ölçümüzdür. Bir başka deyişle, yöntemler sayesinde artık sadece basit nedensel/olasılıksal ilişkiler kurmayız, incelediğimiz nesneyi bilebilir hale geliriz. Her yöntem nesnenin sadece bazı tekil veçhelerini bilmemizi sağlar. Yöntemlerin herbiri kendi kavrayış potansiyeli kapsamında sınırlı olduğundan, karşılıklı tamamlayıcılıklarına ihtiyaç vardır. Bu nedenle, bilgi, duyular ve algılardan başlayıp, temsillere doğru ilerleyerek ve *kuramsal düşünme* olarak sistemleştirilir.

Kuram, bir görüngüyü açıklayan sağlam temsiller, fikirler ve ilkeler sistemidir. Örneğin, diyalektik, *varlığın ve bilginin yasayla-yönetilen en genel bağlantıları, evrimi ve gelişimi* kuramıdır. Kuram, bilgi sürecinin sonucuyken, yöntem, bilgiyi elde etme ve inşa etme tarzıdır. Buna göre, diyalektik aynı zamanda, *yaratıcı bilgi ve düşüncenin yöntemidir*. Bu yüzden, diyalektik, kendi biçimi içinde en tamam, derinlemesine ve kapsamlı gelişim kuramıdır; diyalektik, ebediyen gelişmekte olan gerçekliği yansıtan insan bilgisinin göreceliğinin kuramıdır.

Sonuç olarak, felsefi yöntemlere ve kuramlara olan gereksinim, bütünü anlayabilmek için elzemdir. Gerçekten bilimsel bir felsefe, insana, sınırsız olay/enformasyon okyanusundaki yerini bulmasında, yalnızca dışsal dünyanın değil, fakat bizzat kendi ruhsal dünyasının da derin bir kavrayışını elde etmesinde bir şans tanır. Hepimiz böyle bir felsefeye gereksinim duyarız. Felsefe, sırf dünyanın en genel tasavvurunu ifade eden yansıtıcı bir kuramsal sistem değil, fakat akla uygun yaşama sanatını da öğreten bir ilkeler sistemidir.

MARKSİZMİN KATKISI

İdealizm, akıl ile dünya arasına bir uçurum kazar, halbuki materyalizm, ruhsal olanı maddi olandan çıkarıyarak, onların arasındaki ortaklığı ve

birliği araştırır.

Marx öncesi materyalistler, doğadaki ve toplumdaki olguları felsefi ideolojilerinde yansıtarak, zihinsel bir temsille dünyaya bakarlar, farklı şekillerde de olsa, düşünce ve varlık arasındaki ilişkiyi soyut kavramlarla yorumlamakla yetinirlerdi. Düşüncelerinde bu dünyayı nesnel öğeleriyle yorumlarken, insanları bu dünyadaki edilgen bir öge gibi görür, insan etkinliğinin getirdiklerini, insanların toplumsal dünyayı kuran eylemlerinin nesnellüğünü yeterince dikkate almazlardı. Oysa Marksizm, insanların kendi tarihlerinin yaratıcısı olduğunu gösterdi, kendi tarihlerini gelişigüzel bir tarzda değil, nesnel toplumsal yasalar gereğince sadece onlar yaratıyorlardı. İnsanların varlığı (yani, maddi üretim ve onlar arasında bu altyapı üzerinde şekillenen emek sürecindeki ilişkiler) kendi bilinçlerini belirler.

Toplumsal yaşam, görünürdeki tüm saçma olaylarına karşın kaotik bir rastlantılar yığını değil; belirli işleyiş ve gelişim yasalarına tabi düzenli ve iyi-örgütlenmiş bir sistemdir. İnsanların yaşamı toplumsal yasaların dışında kavranamaz, çünkü bu yasaların tam desteği olmadan hiçbir şeyden emin olunamaz, hiçbir şey bilinemez veya öngörülemezdi ve hiçbir şey garanti edilemezdi. Yine de, tarihin insan faaliyetini dikkate almadan geliştiği izlenimini taşımamalıyız. Tarih insanların ortak çabalarıyla yapılır, bazı insanüstü güçler tarafından değil. Belirli toplumsal ilişkiler, tıpkı torna tezgâhları veya bilgisayarlar gibi, insan faaliyetinin ürünleridir. Ama tarihin yasaları bizzat insanlar tarafından yaratılışları da, insanlar o yasalara sanki insanüstü şeylermiş gibi itaat ederler. Dolayısıyla, toplumsal yasaları iki tür olarak sınıflandırabiliriz: İlk türdeki yasalar üretim ilişkileri ile üretici güçlerin karakteri ve gelişme düzeyi arasındaki uyuşmanın, yapının üstyapı karşısındaki belirleyici rolünün veya üretimle tüketim (veya ihtiyaçlar) arasındaki çelişkinin yasaları tarafından resmedilir. İkinci türdeki yasalar ise, uzlaşmaz sınıf mücadeleleri sayesinde gelişme yasası tarafından resmedilebilir.

Herbir kuşak, selefleri tarafından yapılanları basitçe tekrar etmekten çok, kendi ihtiyaçlarını ve çıkarlarını gerçekleştirir ve kendine özgü amaçları yürürlüğe koyar. *İnsanların değişken faaliyeti, onların canlı emekleri özne etmenin özünü oluşturur*. Bu ifade, tarihin öznesinin,

kitlelerin, toplumsal grupların, sınıfların, partilerin ve bireylerin faaliyetine işaret eder. Onların faaliyetlerinin amacı, çeşitli örgütlenme biçimleri (siyasi, ideolojik, idari-yönetimsel vs.) içinde ifade bulmuş olarak toplumda var olan şeylerin korunması, gelişimi ve değişimidir. Özne etmenin ortaya konuş tarzı, devrimci dönüştürme pratiğidir. Bu, Marksist devrimci değişimin özüdür.

Felsefe de, marksizmin onun içinden doğuşu da sosyal pratikle bağlantılıdır, onun tarafından koşullanır.

Filozoflar da, ürettikleri felsefi sistemler de zorunlu olarak kendi zamanlarının ürünüdürler. Bunun neden böyle olduğu daha önce söz ettiğimiz gibi toplumsal varlığın/gelişimin bilinci belirlemesi gerçeğinde yatmaktadır. Nitekim, örneğin, Descartes, iki farklı tözden oluşan bir dünya tasavvur etmişti. Descartes'a göre bu iki farklı töz, özgür seçme gücüne sahip ve bu nedenle maddi dünyadan ayrılan "tinsel töz" ile nedensellik dizgesine tabi "maddi (fiziksel) töz"dür. Benzer bir biçimde, Kant da, Descartes idealizmini "teorik akıl" ve "pratik akıl" ayrımına dayalı başka bir düalizmle kurgulamıştı. Böyleydi, çünkü, Descartes ve Kant'ın yaşadığı dönemde burjuvazi feodal iktidara karşı muhalefetteydi. Hegel'in yaşadığı çağda ise, burjuvazi iktidarı ele geçirmiş ve yükselme dönemini tamamlayıp, tutuculaşmaya başlamıştı.

Kapitalizmin gelişmesi, bireyin feodal zümre prangalarından serbest kalması ve "özgürleşmesi"ne yol açtı. Bireyin durumundaki başkalaşmanın nesnel temeli yaşamın üretim, iktisadi ve toplumsal alanlarındaki değişimlerdi. Sanayi üretiminin gelişmesi, ilk olarak, bilim ve teknolojiye hızlı bir gelişmeyi; ikincisi, toplumun zümrelere bölünmesinin reddedilmesini; üçüncüsü, faaliyet alanının baştan sona genişlemesini gerektiriyordu; bu talepler bir bütün olarak ele alındığında insan üzerinde toplum tarafından yürürlüğe konmuş yeni ihtiyaçlara yol açmıştı.

19. yüzyılın ortalarından itibaren burjuva devrimleri çoktan sona ermiş, Kapitalizm yoğun bir biçimde kendi altyapısı üzerinde geliyordu. Büyük sanayi girişimleri ortaya çıkıyordu. Bu, çalışma koşulları zor ve bazen dayanılmaz olan proletaryanın oluşma zamanıydı. İşçi sınıfının toplumsal faaliyetinin gerçek önemi keskin biçimde artmıştı. Sınıf çatışmaları şiddetle büyüyordu. Fransa Lyon'da ve Almanya Silezya'da dokumacıların başkaldırıları patlamış; İngiltere'de Çartist hareket büyük kapsama ulaşmıştı. Ancak, işçi sınıfı eylemleri hâlâ çoğunlukla kendiliğindendi ve örgütlü değildi. İşçi sınıfı belirgin sınıfsal kendi farkındalığından ve iktisadi ve toplumsal kurtuluşunun yolları ve yöntemlerine dair bilimsel bir anlayıştan yoksundu...

İşte marksizmi doğuran sosyal pratikler bunlardı.

■ Erki Kiroğlu

TOPLUMSAL YAŞAM, GÖRÜNÜRDEKİ TÜM SAÇMA OLAYLARINA KARŞIN KAOTİK BİR RASTLANTILAR YIĞINI DEĞİL; BELİRLİ İŞLEYİŞ VE GELİŞİM YASALARINA TABİ DÜZENLİ VE İYİ-ÖRGÜTLENMİŞ BİR SİSTEMDİR.

Okuma listesi

- Marx, K., Engels, E., *Alman İdeolojisi-Fuerbach*, çev. Sevim Belli, Sol Yayınları, 1992
- Marx, K., *Felsefenin Sefaleti*, çev. Ahmet Kardam, Sol Yayınları, 1979
- Lenin, V. I., *Materyalizm ve Ampiryokritisizm*, çev. Sevim Belli, Sol Yayınları, 1993
- Lenin, V. I., *Felsefe Defterleri*, çev. Atilla Tokatlı, Sosyal Yayınları, 1976
- Marx, K., Engels, F., Lenin, V. I., *Marksist Felsefe Kılavuzu*, çev. Mesut Odman, Yazılama Yayınları, 2015
- İlyenkov, E. V., *Diyalektik Mantık*, çev. Alper Birdal, Yazılama Yayınları
- Goldman, L., *İnsan Bilimleri ve Felsefe*, çev. A. Timuçin, F. Aynuksa, Kavram Yayınları, 1977

Sonraki toplantı Vietnam'da

ULUSLARARASI KOMÜNİST VE İŞÇİ PARTİLERİ'NİN YILLIK OLARAK YAPTIKLARI TOPLANTILARI DÜZENLEMekten SORUMLU "ÇALIŞMA GRUBU" 20-21 ŞUBAT TARİHLERİNDE İSTANBUL'DA KOMÜNİST PARTİ'NİN EV SAHİPLİĞİNDE TOPLANDI.

Yıllık olarak yapılan Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri toplantılarını düzenlemekten sorumlu "Çalışma Grubu" İstanbul'da toplandı. Çalışma Grubu toplantısının en önemli sonucu 18. Uluslararası toplantının yerinin, tarihinin ve toplantı konusunun belirlenmesi oldu. Buna göre 18. Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri Toplantısı, Ekim 2016 sonunda Vietnam'da Hanoi'de gerçekleşecek. Toplantının konusu "Kapitalist kriz ve emperyalist saldırganlık-Bariş, işçi ve emekçi halkın hakları, sosyalizm için mücadelede komünist ve işçi partilerinin strateji ve taktikleri" olarak belirlendi. İstanbul'daki Çalışma Grubu toplantısına katılan Vietnam Komünist Partisi delegasyonu toplantının sorumluluğunu ve ev sahipliğini üstlendiğini bildirdi.

Çalışma Grubu ise toplantı hazırlıklarını gözden geçirmek üzere bu yaz bir kez daha toplanma kararı aldı. Toplantının ikinci gününde Komünist Parti delegasyonu adına Kemal Okuyan delegelere Türkiye ve Ortadoğu'daki gelişmeler hakkında bir seminer verdi.

Ayrıca Çalışma Grubu, Suriye halkıyla dayanışma için Komünist Parti tarafından önerilen bir bildiri üzerinde çalıştı.

DELEGELER MEMNUN

Toplantıya katılan delegelerden Brezilya Komünist Partisi delegesi Jose Reineldo Carvalho ve Lübnan Komünist Partisi delegesi Khaled Hadadah'a Çalışma Grubu toplantısı hakkındaki görüşlerini sorduk:

Brezilya Komünist Partisi delegesi Jose Reineldo Carvalho:

BKP olarak halklar arası enternasyonal dayanışmaya, anti-emperyalist mücadeleye ve bu bağlamda komünist hareketin güçlendirilmesine çok büyük önem veriyoruz. Anti-emperyalist mücadele içerisinde komünist partilerin üzerine büyük bir rol düşüyor. Bu sebeple Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri Toplantısı'nın dünya

komünist hareketinin yeniden bir araya gelmesi, partilerin bağlarının sağlamlaşması ve birlikteliğin güçlenmesi bakımından önemli bir rol oynamasını istiyoruz. Ekim ayının sonunda Türkiye'den Komünist Parti'nin sorumluluğunu üstlenerek İstanbul'da gerçekleştirdiği 17. Uluslararası İşçi ve Komünist Partiler Toplantısı'nı selamlıyoruz. Bu toplantıdan çıkan çerçeve, yine İstanbul'da gerçekleştirdiğimiz Çalışma Grubu toplantısında bir sonuca ulaştı ve şimdiden bir sonraki toplantının hazırlık süreci başlamış oldu. Büyük bir memnuniyetle bir sonraki toplantının yerini Vietnam olarak belirlemiş olduk. Bu karar büyük bir önem taşıyor çünkü bu toplantı ilk defa sosyalist bir ülkede gerçekleştirilecek; emperyalist saldırılara karşı kahramanca savaşmış, Amerikan emperyalizmini bozguna uğratan bir ülkede... Bu yüzden çok büyük sembolik ve gerçek bir değer taşıyor. Bu sebeple partimiz Çalışma Grubu toplantılarının güçlendirilmesi ve gelecek toplantı için katkı koymaya hazırdır.

Toplantıya katılan partiler

AKEL
Belçika Emek Partisi
Bohemya ve Moravya K. P.
Brezilya Komünist Partisi
Hindistan Komünist Partisi
Hindistan Komünist Partisi(M)

Küba Komünist Partisi
Lübnan Komünist Partisi
Portekiz Komünist Partisi
Komünist Parti, Türkiye
Vietnam Komünist Partisi
Yunanistan Komünist Partisi

Lübnan Komünist Partisi delegesi Khaled Hadadah:

Çalışma Grubu'nun toplantısında dünya komünist ve işçi partilerinin gelecekteki koordinasyonu için ilgi çekici

Emperyalist savaşa hayır! NATO Ege'den defol!

ABD, NATO, AB, Türkiye, İsrail ve Körfez monarşilerinin Suriye'de 5 yıldan beri sürdürdüğü emperyalist müdahale yeni bir şiddet evresine giriyor. Söz konusu müdahale şu ana kadar yüzbinlerce insanın öldürülmesine ve milyonlarcasının göçe ve sefaletle sürüklenmesine sebep oldu. Yeni evrede ise NATO çok daha açık bir şekilde sürece dahil olacak ve kara operasyonlarına hazırlık yapılacak.

Rusya'nın Suriye hükümetine danışarak yürüttüğü askeri müdahalenin bölgedeki askeri dengeleri değiştirdiği aşikâr hale geliyor. Bu nedenle NATO bölgede varlığını artırmak üzere bir dizi adım atıyor ve bunlardan biri göçmen akışını denetleme bahanesiyle Ege Denizi'ne bir deniz filosu nakledilmesi.

Milyonlarca kişinin memleketlerinden kopararak bu içler acısı duruma düşmesine sebep olanlar şimdi de bölgede askeri varlıklarını güçlendirmek için bu bahaneyi öne sürüyorlar. Gerek burjuva sınıflarının siyasi temsilcileri, gerekse NATO ve AB gibi emperyalist birlikler bilindiği üzere ne halkları umursuyorlar ne de yaşadıkları faciaları. Yaptıkları ikiyüzlülük! Bahanelerle üstünü örttükleri amaç, kapitalist Rusya'ya karşı kendi tekellerinin çıkarlarını savunmak, jeostratejik konumlarını korumak, enerji kaynaklarını, nakil güzergâhlarını, piyasa paylarını denetlemek, diğer taraftan da sermayenin bölgedeki egemenliğini yeniden yapılandırmak ve pekiştirmektir.

Bizler, Yunanistan ve Türkiye'nin Komünist Partileri olarak Suriye'deki bu tehlikeli gidişatı, emperyalist güçlerin rollerini, Türkiye ve Yunanistan hükümetlerinin tutumlarını iki ülkenin işçilerine ifşa ediyoruz.

Bizler, halkların kanlarını akıtan savaşların siyasi, ekonomik ve askeri yollardan tekellerin çıkarları için verildiğini işçilere ve emekçi halka acilen anlatmak gerektiğinin altını çiziyoruz.

NATO, iki ülkenin egemenlik haklarını ve sınırlarını tanımazken, iki ülke arasında hakem rolünü oynamaya çalışırken ve Avro-Atlantik emperyalizminin öteki halklara karşı "tetikçiliğini" yaparken bu iki ülkenin NATO'ya katılım göstermesinin iki ülke halkına ve halkların barış için bir arada yaşamalarına zarar vereceğini ilan ediyoruz.

Gerek sermayenin çıkarları uğruna iki halk arasında çatışma çıkaracak olası senaryolar, gerekse başka halkları hedefleyen emperyalist planlar bizi yeni emperyalist katliamların eşiğine getirmiştir. Halkımızı, yeni emperyalist katliamlara ülkelerimizin katılmasını önlemek üzere hazırlıklı olmaya çağırıyoruz.

NATO Ege'den defol! Ege'nin bir NATO füze rampasına dönüştürülmesine hayır!

Emperyalist AB'nin ikiyüzlülüğüne hayır!

Emperyalist savaşa hayır!

**Yunanistan Komünist Partisi
Komünist Parti**

olan çokça tartışma oldu. Ev sahibi Komünist Parti ve diğer partiler Vietnam'da olacak 18. toplantının hazırlıkları için büyük çaba sarf etti. Çalışma Grubu'nun tüm üyeleri, diğer partiler ve özellikle ev sahibi Komünist Parti harika bir koordinasyon örneği ortaya çıkardı. Küba, Venezuela ve Filistin ile dayanışma kararları ve bugüne kadar her türlü dış tehdide karşı direnen, bugün de Türk hükümetinin ve Suudi rejimin tehditleri karşısında kalan Suriye halkıyla gerçekleştirilen dayanışma çok önemliydi. Çünkü bir ara Suriye'nin bir oldu bittiyle

ikiye bölünme ihtimalinden -Suriye devleti ve müttefikleri İran, Hizbullah ve Rusya'nın hakim olduğu bir bölge ve Suudi Arabistan ile Türkiye'nin desteklediği cihadçı grupların hakimiyetinde bir bölge olmak üzere- çok korkmuştuk. Bu durum en fazla ABD'nin işine yarayacaktı.

Son olarak Çalışma Grubu'nun, özellikle farklı bakış açısındaki örgütlenmeleri, iç örgütlenmesini ve bu toplantıya üye olacak diğer partilerle ilişkisini yenilemek için çok iyi çalışmalar yapacağını ümit ediyorum.

Ankara'daki bomba kimleri öldürdü?

Özgür Şen

Ankara bombacısının kimliği kesinleşti. Aynı eylemi IŞİD veya türevleri yapmış olsa konuşacak ama gerçekten konuşacak olanların zavallı suskunluğu bugünün Türkiye'si'ni anlamak için ne çok ipucu içeriyor.

Susarak anlatan yalnızca Kürt hareketi değil. Onlar bir taraf ve savunulacak bir yanı olmayan, gayrimeşru bir eyleme dair pozisyon almak zorundalar. Onlar yaptı çünkü.

Ama peki siyasette gerçek manasıyla bir taraf olmadan taraf olmaya çalışırlar... Kürt ulusal hareketinin arkasına dizildiklerinde kendilerini taraf sananlar. İşte asıl susarak anlatan onlar.

Ne mi anlatıyorlar? Yoklar, yok olmuşlar, tam olarak bunu anlatıyorlar.

Siyaset yapma hakkını kaybeden bir hareket nasıl var olabilir? Otuza yakın insanın öldüğü, onlarcasının yaralandığı, tüm dünyanın gündemine girmiş, bölgedeki gelişmeleri doğrudan etkileyecek bir eylem için sözünü söylerken yalnızca bombanın pimini çekene bakanlar siyaset yapabilir mi?

Eylemin nasıl ve nerede yapıldığının, kimleri hedef aldığına hiç önemi yok mu?

Solculuğun ilkeleri, devrimci ahlak... Bunlar insanın aklına geldiğinde tartıştığı soyut kavramlar değil, tam da böyle zamanlarda lazım oluyorlar.

Her koşulda emekçilerin çıkarlarını aramayanlar, işçilerin gerçek kurtuluşunun, devrimin yolunu gözlemeyenler karanlık çöktüğünde fenersiz kalıyorlar. Düşmanının düşmanına koşulsuz dost olarak bakanlar, kör şiddete karşı failden bağımsız iki cümle kuramıyorlar.

İkinci Ankara katliamında sorumlunun yalnızca AKP olduğunu söylemek, AKP'yi zor duruma düşürmüyor, tam tersine rahatlatıyor. AKP'nin Türkiye'nin bu noktaya gelmesindeki ağır sorumluluğunu kimse inkâr edemez. Ancak her yer dökülen, piyasanın, gericiliğin, Batılı güçlerin esiri olmuş ülkenin dehşet verici halinin tek sorumlusu AKP değil.

AKP'nin ne olduğu belli. Ne yapmaya çalıştığı da... AKP bu.

Ama AKP'ye direnmeyen veya AKP'nin ekmeğine yağ süren, kendi çıkarları için gerektiğinde AKP'ye destek vermekten çekinmeyenlerin de ne olduğu belli. Ne yapmaya çalıştıkları da... Türkiye'nin muhalefeti de bu işte!

Bu karanlık içinde patronlar hâlâ kârlarına kâr katmakla meşgulse, Türkiye'nin bir İslam devleti olmasına ramak kalmışsa, ülke en ağır savaş suçlarının sorumlusu olma utancını taşıyorsa, AKP başarısını yalnızca kendi yaptıklarına değil, karşıtlarının, yapamadıklarına da değil, yapmak istemediklerine borçlu.

Tamam muhalefetin boyu da çapı da bu kadar. Ama kendisine sol diyenler ne yapıyor? İmralı tutanaklarında AKP ile yapılan pazarlıkları geçtik, kendileri için söylenenler hakkında tek cümle kuramayanlar, bunlara cevap veremeyenler, Ankara'daki kör şiddete dair de konuşamıyorlar.

Erdoğan'a hayat öpücüğünü Genelkurmayın üç yüz metre yanında patlayan bomba değil işte bu ortam veriyor. Sonra ana akım medyada Türkiye'de ne olursa olsun, kim ne yaparsa yapsın AKP'ye yarar diye şaka yapıyor. Aslında ülkede siyasetin bitmek üzere olduğu itiraf ediliyor.

Bu tabloya eklenen herkes, nedeni veya biçiminden bağımsız, bitmekte olan siyasetin bir parçası haline geliyor. HDP'nin veya CHP'nin peşine takılmak sonucu değiştiriyor. Düzen siyaseti ülkeyi yok ederken, doğal olarak kendisine tabi olanları da yok ediyor.

Patlayan bombalar yalnızca orada olanları değil, sonrasında siyaset yapamayanları da öldürüyor.

"Cari açık dahil birçok sıkıntı doğacak. Bütün Artvinlilere ve çevrecilere sesleniyorum; gelin bu iki prensipte anlaşalım. Çevreyi koruyacağız, yeraltı zenginliğimizi de ekonomimize katkı olarak sunacağız." "Bütün tedbirlerden sonra Artvin'in yeşil dokusuna zarar gelirse tedbirleri alırız."

Başbakan Ahmet Davutoğlu

"(Eylemciler) Yolu kapatmak için ağaç kesmişler. Hatta yakmışlar. Onları tespit edip gerekli cezayı vereceğiz." **Veysel Eroğlu, Orman ve Su İşleri Bakanı. 4000 ağacın ilk adımında kesileceği izinsiz projeyi protesto edenler hakkında...**

23 ŞUBAT 2016

KOMÜNİSTLERİN YANITIDIR:

MESELE CERATTEPE DEĞİL ANLADIK!

Cengiz Holding'in sahibi Mehmet Cengiz. Hani şu meşhur telefon görüşmelerinde "Bu milletin a.. koyacağız" diyen yeşil para babası.

Cengiz Holding, Artvin'de bir doğa cennetini cehenneme çevirip altın, bakır gibi madenler çıkarmak istiyor.

Artvin, dünyanın en zengin altın rezervlerinin saklı olduğu, şimdiye kadar da kimsenin çıkarmayı akıl edemediği bir yer değil!

Diktatör ve iktidardaki çetenin güzide mensubu Cengizler'in madenle elde edecekleri çıkarlar da öyle vazgeçilmez değil aslında.

Vazgeçilmez olan para! Az ya da çok, önemli değil. Bedelini millet ve memleket nasıl ödeyecek, önemli değil. Önemli olan, yandaşların memleketin her bir taşından, her bir ağacından para kazanma "hakkının" korunması.

Bir de AKP, Artvin'i düşman olarak görüyor. Artvin seçmeni seçimlerde AKP'ye yöneldiğinde de durum değişmiyor. AKP haklı olarak Artvin'in

"boyun eğmediğini" görüyor. İntikam almak, boyun eğdirmek istiyor.

Cerattepe'de iktidar çetesinin hedefinde hakkını arayan halk var. Bugün Artvin Cerattepe'ye vurur, yarın gerekirse yüzde 81 oy aldığı Rize Kalkandere'ye.

Cerattepe'de iktidar çetesi halka boyun eğdirmek istiyor. "İktidar çetesi yandaşına maden hediye etmek istediğinde, ağaç da keser adam da." Kabul ettirilmek istenen bu.

Bu yüzden koca bir kent sokağa döküldüğünde onun sözünü dinlemek yok kitaplarında. Gazla, plastik mermilerle saldırmak var.

Gericilik millete de, memlekete de, ağaca da, ormana da düşmandır.

Halka küfreder ve sonra yine en milliyetçi onlar oluverir.

Çünkü gericilik bu memlekette her şeyden önce ikiyüzlülüktür.

iletisim@kp.org.tr

www.kp.org.tr

/kpninsesi

**KOMÜNİST
PARTİ**